

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números aïratsats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

CARNESTOLTAS MONÁRQUICH

QUESTA senmana 'ls monárquichs de la Restauració han celebrat lo Carnaval á la seva manera. En lloch de posarse la careta se l' han freta, y ab la seva cara propia y natural s' han esbroncat de mala manera. No deixa de ser xocant que 'ls que tot l' any van disfressats de patriotas y de moralisadors, se presentin tal com son, á la vista

del país, may siga sino per curts moments. Prenguem acta dels seus esbronchs.

Primera sarracina: la dels ducats y de las grans creus. Lo conde de Xiquena, encarregat d' embestir als que per diners compran títuls que ja no sols afectan á la vanitat de las personas que pretenen adornarse ab ells, sino que ademés donan dret propi per exercir funcions parlamentarias, va revelar tota la immoralitat, tot l' esándol que palpita en lo fondo de aquest assumpto.

Y no obstant de haverhi tella tallada pera fer una gran camisa bruta per l' istil de las del Panamá y del *chantage*, que ab tant salero en la republicana Fransa han passat per la bugada, aquí, en la monárquica Espanya, 's deixa la cosa tal com está, sens dupte per alló que digué Cervantes:—*Peor es meneallo.*

Segona gresca: la de la responsabilitat judicial. Mor una senyora de Madrit. Un anónim recullit al carrer per un vigilant fa recaure sobre 'l seu espós la sospita de haverla envenenada, y la justicia, per interina providencia, agafa al pobre viudo quan té encare á casa seva 'l cadáver de la difunta, y 'l planta á la presó. La detenció 's prolonga alguns dias... y al últim resulta que la justicia s' ha equivocat.

—No n' hi ha per indignarse?—preguntarán vostés. —No senyors. Aixís las gasta la justicia histórica. Segons las estadísticas judiciales, en l' espay de cinch anys, hi ha hagut á Espanya mes de 97,000 ciutadans ignoscents que han sofert persecucions, molestias, perjudicis, extorsions, á causa d' errors judiciales. Enviar á un home á la presó y fastidiarlo durant un períod de temps me'ó menos llarch, aquí á Espanya no costa res. ¡Y tants falsificadors d' actas y tants lladres dels diners públics com corren tranquils y arrastrant carruatje, sense que ningú 'ls molesti!...

¿Pero qui havia de creure que seria en Romero Robledo lo desenmascarador de aquestas infamias?... ¡Si,

senyors, ha sigut ell mateix qui ho ha dit: «Estém blasonant de las conquistas democráticas y llibertats públicas, quan careixém de seguretat personal!» ¡Y ab quina eloqüencia s' ha expressat! Mentres estigué en l' us de la paraula, no s' recordá ni un sol moment de aquells tres infelissos que anys enrera van ser acusats de haver armat un complot per assassinarlo. ¡Y las pallissas que varen rebre pera ferlos declarar que realment volian atentar á la preciosa existencia de D. Paco!... Tant, que un d' ells va morir de las resultas. Y aixó que ben averiguat tot resultá que jugant y fent broma havian penjat una gorra al balcó de la casa de 'n Romero Robledo, y un d' ells s' hi havia enfilat per recullirla. Pero llavoras en Romero era ministre, y la justicia histórica ¿qu' es lo que no hauria fet pera complaure'?

De totas maneras, may está de mes que la qüestió haja sigut objecte de un dels esbronchs de la present senmana parlamentaria, en demostració de lo que val la llibertat del individu, als vint anys de restauració borbónica.

Escándol número tres: la qüestió de la Marina. S' han gastat caudals inmensos destinats á la construcció de la Esquadra, y resulta que no tenim un barco que s' puga allunyar unas quantas millas de la costa, sense descompondrés, sense inutilisarse. Los millons se 'n anat com fum. Los grans sacrificis imposats al país, sols han servit per demostrarli una vegada mes que no hi ha per ell salvació possible.

—No tenim barcos... ni tenim vergonya. —Que no me toquen á la Marina!...—exclamava en Pasquín, quan se tractá del nomenament de una comissió investigadora. Y amenassá ab retirarse del ministeri, dat cas que 's persistís en lo nomenament de la citada comissió.

La comissió ha sigut nomenada, y en Pasquín no ha dimitit. Ja té en Lopez Dominguez un digne company: també ell vá dir alló de «O á Melilla ó á casa» y no vá anar ni á casa seva, ni á Melilla. S' ha de confessar que l' escola dels grans caràcters se troba establerta en los ministeris fusionistas.

Pero en Pasquín té motius mes que de sobras per no incomodarse. ¿Qué farà al cap-de-vall la comissió nomenada? Monárquichs son los que la componen, y mes que á descubrir una llaga cancerosa, es de creure que s' dedicarán á confeccionar un cataplasma per taparla. La responsabilitat dels despilfarros, alcanza en un mateix grau que als fusionistas, als conservadors ¡y volen vostés que ells mateixos tirin de la manta?

No: al poder s' hi está molt bé: avuy s' hi troba en Pasquín, demá s' hi trobará en Beranger. Lo torn en la taula del presupost es cómodo per tots y molt sustentacions pels que hi están abonats.

Mendez Nuñez vá dir: «Prefereixo honra sense barcos, á barcos sense honra.» Trenta anys després de pronunciada aquesta frase memorable s' havia de veure que no teniam ni honra, ni barcos... pero en cambi posehim un joch de partits monárquichs que no acaban may la barra ni la gana... Y váyase lo uno por lo otro.

Rasgo final.

Claman desesperats los vinicultors perque 's donguí una ley que de una vegada eximeixi de contribucions á las vinyas devastadas per la filoxera. Es d' estricta justicia que res pagui lo que res produheix, quan aqueixa falta de producció depen de causas ajenas superiors á la voluntat humana. Y no obstant, lo ministre de Hisenda, respón:

—Impossible donar aquesta ley: lo govern no pot debilitar la font dels ingressos.

Ja ho saben los infelissos pagersos: si no tenen diners per alimentar la voracitat del mónstruo, entreguin l' ànima.

Pero será millor que avants, en aqueixas terras improductivas, que no 'ls reportan lo menor benefici, hi cavin una fossa ben gran y fonda. Hi ha Espanya alguna cosa que s' descompon, y es menester colgarla á tota pressa.

Ditxós será 'l dia que podrém enterrar aquest 'asquerós Carnestoltas.

P. K.

AS noticias que de Vilajoyosa, ha portat lo Sr. Muro son bastante tristas. L' enfermetat que sofreix en Ruiz Zorrilla l' impossibilita totalment per la política, y encare que la seva salut se restableixi, pensa permanecer completament retret, per evitar l' ocasió de tornar á recaure.

Si 'l partit republicà baix l' efecte de aquestas impressions, sab adoptar una marxa segura, inspirantse en lo sentit práctic, es induptable que pot descubrir nous horitzons, ahont se trobin reunits tots los amants de la República.

Trist es que 'ls homes importants enmalalteixin; pero menos mal, si las ideas se mantenen sanas.

Senzillament perque se 'ls treu un batalló ab l' idea de traslladarlo á Alcoy, s' han posat los alicantins fets unas fieras, y amenassan ab la dimissió del Ajuntament, ab tancar botigas y donarse de baixa en la contribució.

A tal estat de miseria y degradació han arribat á Espanya las costums públics. Contra 'ls abusos del poder, contra las falsificacions electorals, contra 'ls despilfarros, contra las immoralitats més monstruosas, ningú 'n protesta. Y en cambi 'l privar á una ciutat de la miseria que representa 'l consum de un batalló de tropa, enardeix los ánimos é inspira las resolucions mes heroicas.

Los pobles fan el sort en las mes vitals qüestions de dignitat, y en cambi se surten de mare per quatre tristos cigrons.

Davant de tals exemples se compren que la podridura política domini sense contrast. Los pobles tenen els governs que 's mereixen.

M'adhereixo de tot cor a la proposició presentada al Congrés pel Sr. Junoy, reclamant que las islas Filipinas, que son un tros d'Espanya, com ho es Cuba, com ho es Puerto-Rico, tinguin en los cossos legislatius la deguda representació.

Crech qu'enviant diputats de Filipinas a Espanya, no será tan necessari enviar frares d'Espanya a Filipinas.

Y tots hi guanyarém: los filipinos y 'ls espanyols.

¿Qué passa a Cuba?

Al votarse las reformas, tot se 'n aná en alegrías, afirmant que la satisfacció de aquell país es general...

Y als pochos dias las autoridades declaravan l'isla en estat de siti.

¿Qué passa a Cuba?

No falta qui afirma que hasta s'ha pensat en enviarhi al héroe de Sagunto, lo general que guanya las victorias ab balas d'or, ab bombas de plata y ab tacos de bitllets de Banch.

¿Qué passa a Cuba? No tardarán a saberho 'ls pobres contribuyents quan els demanin municions de las bonas.

Llegeixin y comparin:

Russia té un sol capitá general: Italia, un també; un no mes Austria...

Desde la mort del mariscal Canrobert, Fransa no 'n té cap.

Y desde 'l nombrament de 'n Lopez Domínguez, Espanya 'n te cinch.

Aquest sol dato basta pera demostrar que 'l nostre exércit es lo millor del mon. Rússia, Italia, Austria y Fransa podrán tenir més soldats, millor armament, una organizació modelo; pero en punt a Capitáns generals, ja cal que 's desin. Espanya será sempre la nació mes forta, temuda y respectada.

En aquest punt casi estém al nivell dels xinos.

A Troyes (Fransa) un jove catòlich, després de donar una abraçada a la seva mare y de colocarli un Sant Cristó sobre 'l pit, li pega un tiro y la deixa morta en sech. Inmediatament gira contra si mateix l'arma parricida y 's mata també.

Magnífich desenllás de un dramón que podria titularse «El poder de las ideas religiosas.»

Si 'l jove aquest que coloca avants un Sant Cristó allá ahont després ha de clavarhi una bala, hagués sigut un home sense creencias ¿qué no dirían los periódichs de la llana?

Jo mes considerat vull creure qu'era boig, ja que únicament qui pert la rahó pot cometre una barbaritat de tal calibre; pero a cambi de aquesta concessió exigeixo que se me 'n fassa un'altra, y es que no hi ha res que predisposi tant a las locuras monstruosas com lo fanatisme religiós.

Lo diner de Sant Pere vá de baixa, cada dia. Fransa que anys enrera aprontava 3 milions y mitj de francs, l'any anterior únicament vá esquitxarne 1 milió 800 mil.

Aixó y algunas jugadas de Bolsa desgraciadas fan que 'l diner de Sant Pere sufreixi una disminució alarmant, aterrador.

Y lo mes trist es que ja avuy no son possibles miracles com els que realisava 'l beato Joseph Oriol, quan convertia 'l talls de rave en unsas de perruca!

Diu que dos afamats doctors, després de practicar interessants experiments, han descubert que 'l estómach no es necessari pera conservar la vida humana.

A uns gossos se 'ls ha extirpat 'l estómach y després de exquisits cuydados que s'han prolongat per espay de algunas senmanas, s'ha vist que 'l budell s'encarregava de desempenyar las funciones de aquell.

Aquest descubrimient té una importancia escepcional, per quan bastará suprimir 'l estómach dels conservadors y dels fusionistas, porque neixi ipso facto la tranquilidat d'Espanya.

CARTA DE FORA.—San Andrés de Palomar.—Hi ha en aquest poble un secretari que 's diu Giribert, el qual en una suposada disputa que va tenir ja fa molts dias ab un concejal del propi Ajuntament, varen arribar, com vulgarment se diu fins al cap-de-munt. Lo regidor es lliberal, y 'l secretari a més de tenir altres defectes que no son del cas en aquesta ocasió es de la crosta de baix, y en sa conseqüencia a falta de altrás rahóns ha demandat al tal concejal, por lo delictes de «haber proferido infinidad de asquerosas blasfemias contra Dios» en la disputa, que com se suposa varen tenir dias atrás.—Lo judici se va celebrar lo divendrés passat sens que hi hagués avinensa.—No deixa de ser xocant que 'l Secretari en lloch de sortir a la seva propia defensa pels medis qu'estim més oportúns, pretenga revenjarse apelant a un medi tan groller y tan hipócrita.

LA SOLUCIÓ

UYDADOSAMENTE pentinat, ab sabatillas novas y 'l turbant de las festas, l'embaixador Briska fa las tres cortesias de reglament y diu a don Práxedes:

—Aláh es gran, amich Sagasta: venim a despedirnos de tú y a veure si 'ns regalas alguna altra coseta més.

—Agraheixo la vostra visita y tinch lo gust d'oferrivos un mocador de mocar a cada hu.

—¿De mocar precisament?... No 'ns fa cap falta: nosaltres ho arreglem ab els dits.

—No importa, acceptélos, guárdatel. Sempre pot servirte per embolicarte la galta si se t'infla per culpa de mal de calzeal ó per qualsevol altra motiu. ¿Heu posat lo conveni en net?

—Sí: aquí 'l porto porque 'l llegeixis.—
En Sagasta agafa 'l paper que 'l moro li allarga y llegeix en alta veu:

—Solució a las diferencias qu'existían entre 'l Marroch y Espanya:

•Primer: Los moros pagarán l'indemnización en monedas lli-sas y foradadas. No més s'admetrá un deu per cent en pesetas de llantó.

•Segón: Lo Sultán se compromet a mirar si pot fer de manera de probar si logra reunir quatre soldats y un cabo que vulguin tenir la bondat d'arribarse fins al camp rifeño... a fer lo que tinguin per convenient.

•Ters: Lo senyalament dels límits se portará a cap desseguida que 'ls moros hajan arreplegat las cullitas dels terrenos situats en lo camp neutral.

•Quart y últim: Espanya no podrá apartarse de lo estipulat en aquest conveni, encare que 'ls moros tinguin la desgracia de no poderlo cumplir.

—En Sagasta plega 'l document ab molta calma y diu allargant la má al Briska:

—Está bé, moro: teniu molt bons sentiments y feu molt bona lletra...

—Los sentiments son meus, pero la lletra es d'un altre... Si no manas, donchs, res més...

—Bon viatge y expressions a las senyoras. A baix teniu lo carruatje que ha de portarvos a la estació.

—Vaja... abur y hasta un altre dia. Aláh vé ab nosaltres.

—No 'l deixeu entrá al cotxe, que Aláh es gran y potsen no hi cabria...

Lo moro torna a fer tres ó quatre cortesias inclinante fins a terra...

—¡Gracias!—diu don Práxedes:—¡prou cortesias! ¡prou! 'N feu massa...

—¡Oh! Aixó ray que no costa quartos.

Y despedintse definitivament, l'embaixada puja al carruatje, arriba a la estació y pren asiento en lo wagó del tren que ha de portarla a Cádiz.

Mentres los moros son encare a la estació, Sidi-Briska fa molt lo serio com si pensés ab aquell general del bolet; pero tan bon punt lo tren se posa en marxa, la cara del embaixador s'ilumina ab plácida rialleta que obliga al seu secretari a preguntarli:

—¿Per qué estás tan content, Briska?

—Perque aquest conveni omplirá al nostre amo d'alegría. Hem conseguit més de lo que desitjavam.

—¿Vols dir? A mi 'm sembla que 'l sultán s'enfadará ab la cláusula tersa: recorda qu'ell va manarnos que a la delimitació de la frontera no 'ns hi avinguessim.—

—Sidi-Briska no pot contenirse més y 's planta definitivament a riure.

—¿Quin secretari més tanoca! ¿Que 'ns hi hem avingut per ventura?

—Si senyor; repassém 'l article tercer; mirém si es ben clar: Lo senyalament dels límits se portará a cap...

—Bé ¿y qué més? Ves lo que segueix ara: «Se portará a cap, desseguida que 'ls moros hajan arreplegat las cullitas... ¿No compréns que aixó es lo mateix que dir que 'ls límits no 's senyalarán may?»

—¿Cóm, no?

—¿Quan los moros hajan arreplegat las cullitas! ¿Qué 'ns costará d'arreglar las cosas de tal modo que sempre hi haja una cullita per arreplegar? Se sembla la mitat dels camps, y quan los fruits están ja a punt de madurar, se sembla l'altra mitat. Se recull la cullita primera, y mentres la segona madura, se planta la tercera... ¿Vas comprenent!...

—Y tal, home! ¡Si es una idea maravillosa! Mira; tinch un camp en la frontera de Melilla; desseguida que hi arribém aniré a sembrarlo...

—¿Que toca als límits d'Espanya?

—Sí.

—Donchs fés una cosa; plantahi pastanagas: t'hi anirán molt bé.

FANTASTICH.

LO DE CUBA

¿Qué passa a Cuba?... Pues passa que 'l orquesta del mal temps, extenent de cop las solfas y afinant los instrumentos ha preludiat aquell tango tan celebrat y tan vell que comensa d'aquest modo: La Habana se va a perder...

Quan menos ningú hi pensava, y telégrafo y correu no mes ens portavan ecos de deliri y de content, per las célebres reformas que ara d'enllestí acabem, ve la noticia estúpida de que en Calleja, 'l virrey, ha establert 'l estat de siti punt en blanch, per tot arreu.

¿Perqué 'l ha pres en Calleja un acort que sols se pren quan las cosas van de serio?

Segons lo govern, per res.

L'isla vivia intranquila per culpa d'ls bandolers que corran per la montanya fa ja una pila de temps, y 'l governador de Cuba, creyent que ara es lo moment de da una bona escombrada a tots aquells caballers,

ha suspés las garantías com podia haver suspés una funció de teatro, pensant que ab aquest sol fet talla del bandolerisme las alas, los peus y 'l bech.

Tot aixó está tan conforme, que casi tothom ho admet; pero surt un tipo incrédul y diu:—¿Qué! ¿Per xó no mes ha tingut lo bon Calleja necessitat de da en sech tan tremendo carpetasso al arsenal de las lleys?

Que 'm dispensi, pero vaja, ¡a mi que me cuenta V...!

¡Si a Cuba 'l bandolerisme es un mal crónich, tan vell, que la gent ja hi está feta y 'l pren resignadament com pren lo vómit, la febra y 'ls empleats del govern!

¿Y per un mal casi endemich s'inventa aquest tractament poch menos que per sorpresa? No ho crech, no ho crech, ¡y no ho crech!

Siga d'aixó lo que 's vulga y tingui rahó 'l govern ó 'ls que diuen lo contrari, ara com ara, lo cert es que a Madrid no s'adormen y reuneixen elements per si lo que sembla broma a la fi 's formalisés.

La fábrica de moneda treballa continuament, acunyant pesus y pesus; en Cánovas y en Moret han tingut nou conferencias; l'Abarzuza ha pres café quatre cops ab en Romero, y per últim, del succés se 'n ha dat part desseguida a don Arseni, gerent de la societat monárquica,

perque digui que hem de fer y 's puguin pendra las midas que cregui mes convenientes.

¿Que aixó no te conseqüencias? A gronxarse, y no hem dit res.

¿Que la cosa s'embolica? Don Arseni hi va corrent, ho arregla ab la hermosa trassa que per aixó li ha dat Déu y llestos... ¡Rodí la bola, y hasta 'l dia que hi tornem!

C. GUMÁ.

NEGOCI ESPIRITUAL

INCH davant dels ulls una revista que 's publica a Madrid ab lo titol de La Cruz, desde 'l any 52 en que sigué fundada... En ella de pietat no 'n vulguin més. Qui al llegirla no 's converteixi de repent, será un ser depravat, no tindrà cor ni entranyas, y estará destinat fatalment a cremar en la mansió infernal per tota una eternitat.

Perque a mi no 'm diguin que la conciencia individual retaxa molts vegadas las creencias religiosas; que no 'm vinguin pas ab que hi ha esperits desditxats refractaris a tota idea de conversió, que fins volentse salvar no poden, tota vegada que lo que no 's logra avuy obrint las portas de l'ánima, pot consegirse de la manera mes senzilla, sens mes que obrir una mica 'l porta-monedas.

Precisament la revista La Cruz ha organizat a tal efecte una titulada Agencia de gracias a Roma, para dispensas matrimoniales y toda clase de gracias.

De gracias, si senyors; lo qual, de fixo, no deixarà de ferlos molta gracia.

Un catálech llarguissim, detalla las gracias principals que poden obtenirse per mediació de la Agencia. N'hi ha de totes menas, midas y calibres. INDULTOS PERSONALS, ó sigan Bendición apostólica de su Santidad para in articulo mortis; Indulgencia plenaria dos veces al mes para una persona ó pariente hasta tercer grado; Indulgencia plenaria in articulo mortis; un sens fi de indulgencias y a més de aquestas gracias, un'altra de més graciosa: licencia para leer libros prohibidos.

N'hi ha d'especials para Clérigos, para Regulares, para Co-frades, para Cabildos... En fi, ni hi ha per tots els gustos y també per tots els gastos.

Y tot aixó 's concedeix medianteibus illis.

«El coste de las gracias—diu el prospecte—es el que siempre viene estampado al pié de los rescriptos, más el giro y una pequeña cantidad por correo y Agencia.»

A continuació s'insertan las tarifas de dispensas matrimoniales segons lo gran de parentesch entre 'ls contrayents y la posició social que ocupan. Es una tarifa curiosíssima compu-

tada per rals, quals sumas varien desde 260 á 960 ó més segons los cassos.

Y l' Agencia donant cap á tot s' ofereix ademés á intervenir en l' adquisició de reliquias, rosaris, medallas y San Cristos benehits pel Papa, llibres, estampas, mosaichs, camafeos y qualsevol altra classe de objectes comunicando prèviamente el coste.

De manera que 'ls que no se salvin, no serà pas en nom de Déu per falta de una agencia disposada á fells'ho bé, variat y molt barato.

¿Qué me 'n diuhen de tot aixó?

¿Serán capassos de cometre una vulgaritat recordant que Jesucrist indignat va treure als mercaders del temple?

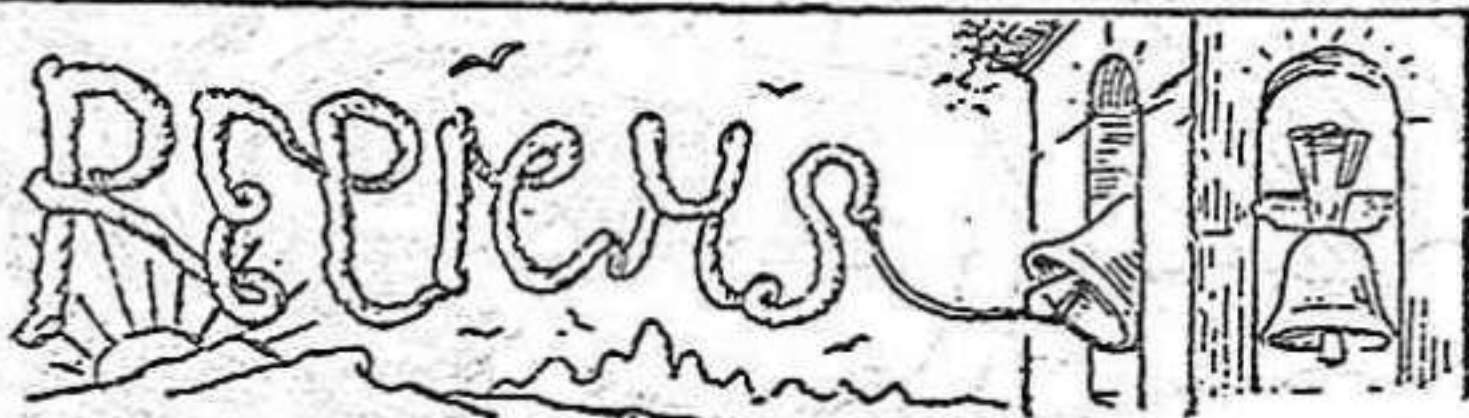
Vaja, no siguin cursis. Los temps han variat molt, y á las darrerías del sigle XIX las cosas han de anar necessariament de una manera molt distinta.

Ja veurán sino com no faltarà qui digui:

Tota vegada que Jesucrist va treure als mercaders dels temple, l' hora ha arribat de que 'ls mercaders el treguin del temple á n' ell.

Y... pata, com diuhen los castelláns.

P. DEL O.

Ha disposat pel govern que las llaveras laicas de la presó en la secció de donas sigan substituïdas per monjas.

Per la mateixa rahó sembla que 'ls llaveros de la secció de homes haurian també de ser substituïts per frares.

Ab lo qual, pel dia que toquin á fer dissapte, ja 'ls hi tindriam mitj ficats, y no hi hauria necessitat de passejarlos pels carrers.

La linea del Nort ha posat ja en planta las tarifas impossibles. Figúrinse que 'l peix del Cantábrich que vé á Barcelona, l' envian per Fransa, y hasta fent aquesta gran volta arriba mes barato, que si l' enviesin directament per las lineas sobre las quals exerceix lo séu místich feudalisme 'l Sr. Marqués de las Cinquillas.

Ara sols falta que la companyia vaji completament per terra y que no 's pagui á ningú, y quan las accions y obligacions se venguin á pes de paper vell, no faltarà un tiburon católich que las agabelli, fent una jugada de bolsa á tret segur.

En lo mar del negoci abundan molt aquests peixos gurmáns, que ab un ull miran al cel, mentres tenen fixo l' altre en la butxaca agena.

A Andalusia, un mestre d' estudi ha inventat, segons diuhen, una máquina per volar.

Pero ara no s' entusiasmin: la máquina de volar no servirà per tothom: en tot cas sols serà útil pels mestres que no cobran, y que per consegüent no menjan.

Son los séus uns cossos tan lleugers, que ab unas quantas plomas enganxadas als brassos, n' han de tenir prou pera sostenirse en l' ayre.

Los discursos de 'n Pasquin resultan molt graciosos, y fan riure als diputats com no ho lograria 'l millor sainete.

En cambi 'ls fets del ministre de Marina fan plorar á la nació, al considerar que ab tot y haver esquitxat tants de milions, no té un sol barco que serveixi.

Lo ministre de Marina cultiva dos géneros, ó per millor dir, ne cultiva tres: lo género cómich, lo género tràgich... y 'l mal género.

Llegeixo:

«Sábese que D. Carlos de Borbón llegó ayer á Jerusalén y oyó una misa en el Calvario.»

Una misa en sufragi de qui: ¿de Dimas ó de Gestas? ¿Del bon lladre ó del mal lladre?

L' arxiduch Albert, que acaba de morir, era, á lo que sembla, un home de mérit, y al mateix temps sumament modest.

Quan van ascendirlo de brigadier á general de divisió, es fama que va dir:

—Aquest nombrament serà pel meu país una gran desgracia, perque una brigada ja sé manarla; pero si posan mes gent baix las mevas ordres, no sabré que ferne.

¿Quina diferencia entre aquest home que mirava l' ascens com un compromís superior á las sevas forsas, y certs generals espanyols, que s' han cusit los tres entorxats en las mànegas per haverse distingit únicament en la cria de canaris.

Una anecdota sobre 'l gran Voltaire, qu' espigolo en una correspondencia del Brusí.

Voltaire á Ferney, se descubria davant del Santísim Viátich quan passava. Y com siga que un dels seus amichs, extranyantse'n en gran manera, li preguntés:

—¿De manera qu' en l' actualitat saludéu al bon Déu?

—Si—li va respondre—ns saludém, pero no 'ns parlém.

Ab unas quantas anecdotas per aquest istil, tinch per segur que 'ls lectors del Brusí acabarian per tornarse tan aixerits com els de LA CAMPANA DE GRACIA.

Lo dimecres de Cendra mentres la inmensa majoria dels barcelonins, esparramats pels pintorescos alrededores de la Capital se dedicavan á la bona vida, las últimas máscaras de la temporada recorrian los solitaris carrers formant dos rengleras de cucurullas baix lo títul de Professó de la bona mort.

Alguns de aquells encaputxats mostravan trofeus, consistents en ossamentas humanas senyaladas ab lemas filosófichs.

Cap comentari com lo següent que va surtir de la boca de un espectador:

—Mira, tú—digné á un seu amich que l' acompanyava—ara que s' han menjat la carn, passejan els ossos.

L' hereu del rey de las húngaras, mentres lo séu papay recorre la Palestina, s' está passejant pel Marroch, disfressat ab lo nom de Quimet Barros.

¿Barros ó Barras?

De totas maneras celebrarem moltíssim que l' excursió qu' está realisant per terra de moros, li resulti molt profitosa y agradable.

Atipis bé de dátils, compris unas plantufas ben monas y una bufanda ben calenta, y veji si troba per Tànger ó Tetuan algún Sidi-Babau prou calssadas, que 'l deixi entrar al harém.

Impossibilitat, com se troba d' encendre la guerra civil á Espanya, allà, seguint las tradicions paternas, podrà demostrar qu' es un home.

Ara resulta que la dansa del ventre tan anatematizada pels pares de familia, es un remey molt eficaç contra 'ls catarros intestinals.

Sent aixis no desconfo de veure capelláns, canonges y hasta si tant m' apuran á algún bisbe, fent una competencia desenfrenada á la Bella Chiquita.

¡Y ab la gracia ab que la ballarán!...

A la Xina s' ha descubert una tremenda conspiració contra 'l trono, organizada per una societat secreta coneguda per Thai-Si.

Lo nom de aquesta societat no deixa de ser molt significatiu.

—¿Voleu Tai?

—Tai, sí.

—Donchs menjeune tant com poguéu, xinets, que á lo menos quan se presentin els japonesos, vos trobin Ben-Tips.

CANTARS BILINGÜES

En la tumba de mi suegra vi que alguna flor crecia: de segur qu' eran las cevas que sempre á n' al cap tenia.

J. BAGUÑA S.

Del pino sale la pira y de la pira el pínol. y de un pinyach de la sogra em vá sorti un bony al front.

UN GRACIENCH.

En tu puerta planto un pino y á tu ventana una parra y á mi 'l teu pare á l' esquena m' hi plantá una garrotada.

UN GRACIENCH.

Supe que estabas enferma de un mal que no tiene cura: l' havé aixecat tant el cotze t' ha de dú á la sepultura.

UN GRACIENCH.

Me preguntas si te quiero escucha y lo juzgarás: déixam deu ó dotze duros y quan te 'ls torni ho veurás.

UN GRACIENCH.

Quisiera ser un mosquito y habitar dentro tu alcoba para poder tot sovint buscarte las pessigollas.

CANTOR DE CATALUNYA.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Mas-ca-re-ia.

2.ª GEROGLIFICH.—Entre donas enredos segus.

Han endevinat las dos solucions los ciutadans Joanet Rocavert, Ramón Torres, Cargulinet, J. Pous, D. Rovira Orts, Manel y Fajaalta.—N' han endevinat 1, J. Llimona Carbonell y J. P. Samalingo.

XARADA

Hu-girada es una planta, la segona un animal, mineral es tres-inversa y la quarta musical.

Si barrinas una mica, lector, veurás tot seguit que 'l total d' eixa xarada es un aucell molt bonich.

UN TREMPAT DE GRATALLOPS.

ANAGRAMA

Pel mes de Tot aquest any no cau diumenje de tot, ja ho pots dir al teu nebot per més que li sembli 'extrany.

WEBER.

TRENCA-CLOSCAS

RETRATOS Á

Formar ab aquestas lletas lo títul de un drama catalá.

DOMINGO GENTAL

LOGOGRIFO MUSICAL

do re mi fa sol.—Nom de dona.
do re do sol.— id. id.
do re do.— id. home.
fa re.—Nota musical.
re.—Vocal.
mi re.—Vegetal.
re sol do.—Un peix.
re sol mi sol.—Animal.
do sol fa]re mi.—Nom d' home.

PERET DE GRACIA

GEROGLIFICH

NI

LO LO

NATS

EN

K. NOBI DEL KKTLL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans P. Llaso Vilafranchi, C. (a) Mitja-Orella, A. Masagué, Mantusja, J. Canellas, Un Clari, Dos Estudiants, M. Carranca, A. Tílop, Galán per tot, Alta Riba, S. Borrut Solé, Un Senyó, Pepet dels Canaris, Gil Trebarbache, F. Nadal Pabol, N. de T., D. L. (Vilafranca), Pere Rusinyol, Climent, Un Espanilat, R. G. (a) Torero, Nas de Klike, P. Giró, F. Ferrer y Peret de las Pells, Cargulinet, Joanet Rocavert, Emili Albert, B. Batalla, Xafandini, Joaquim Fuster, Jaume Mestre de Casas, Pau Sugranyes (a) W. J. Clau de Ganxo y Domingo Alvarez.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa ver casa.

Ciudadans: Joanet Rocavert, A. V. Navas de Reus, Weber, F. Estrada, Onofre Cusileu, Redenbach, Frantopa, Un Fabricant de Calendaris, Siulchopsayom, J. Vidal, Muzárbce, J. B. y S., Lluís Salvador, M. de la Coloma, Ribelles, J. Bagná y S. y F. S. (Nas de Vicari), J. Pous, Barbillo, Aguilera, Joan Roma, Pere Carreras, J. Rovell Cla d' ou, Pelotari, Muzárbce, F. Torrell, J. Guin, F. de Gratallops, Un A. F. d' Ase, J. Ripoll y Señu Alas.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá: Pere Lloret: Queda acceptada la composició.—A. Soler: Vá bastant bé.—J. Staramsa: Gracias.—M. Starrés: Está mal versificada y 'l pensament es molt vell.—A. Llimoner: Rebudas las composicions: gracias.—C. de Bellesguart: La composició adoleix de alguns defectes de versificació, sobre no oferir cap novetat.—Salvador Bonavia: De enginyós ja ho es; pero resulta bastant pesat.—Cantor de Catalunya: Son frivolas y no 'ns acaban de fé 'l pes.—Antonet del Corral: La curta está bé; en quant á la llarga sens dúpte de massa capritxosa qu' es ne l' hem acabada d' entendre.—J. Serra S.: Enterats y quan vingui 'l cas, ja sab que 'ns té disposats á parlarme.—Aguilera: L' article té poca novetat.—J. Castellet: La poesia es dolenta: si 'l Sr. Ruiz Zorrilla á qui va dedicada la llegis, tal vegada s' agraviaria.—Theolongo: Es molt frivola.—Ros-Toll: Vá bé.—Pau Pastera: Está molt bé; ho publicarém.—J. Arquer R.: Es fluixet.—Antonet del Corral: La curta está molt bé, la llarga es algun tant confosa.—P. P. T.: Lo dibuix revela bonas disposicions; pero encare no es publicable.—J. Roca Sans: Admetém trenca-caps; pero han d' estar millor que 'ls que 'ns envia.—J. M. (Badalona): L' assumpto no te prou interés y no val la pena de parlarme.—Joseph Bonet: Van bé.—M. Planas y P.: Los originals no serveixen.—Sellos de Cuba en pago d' envios no se 'n admeten.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

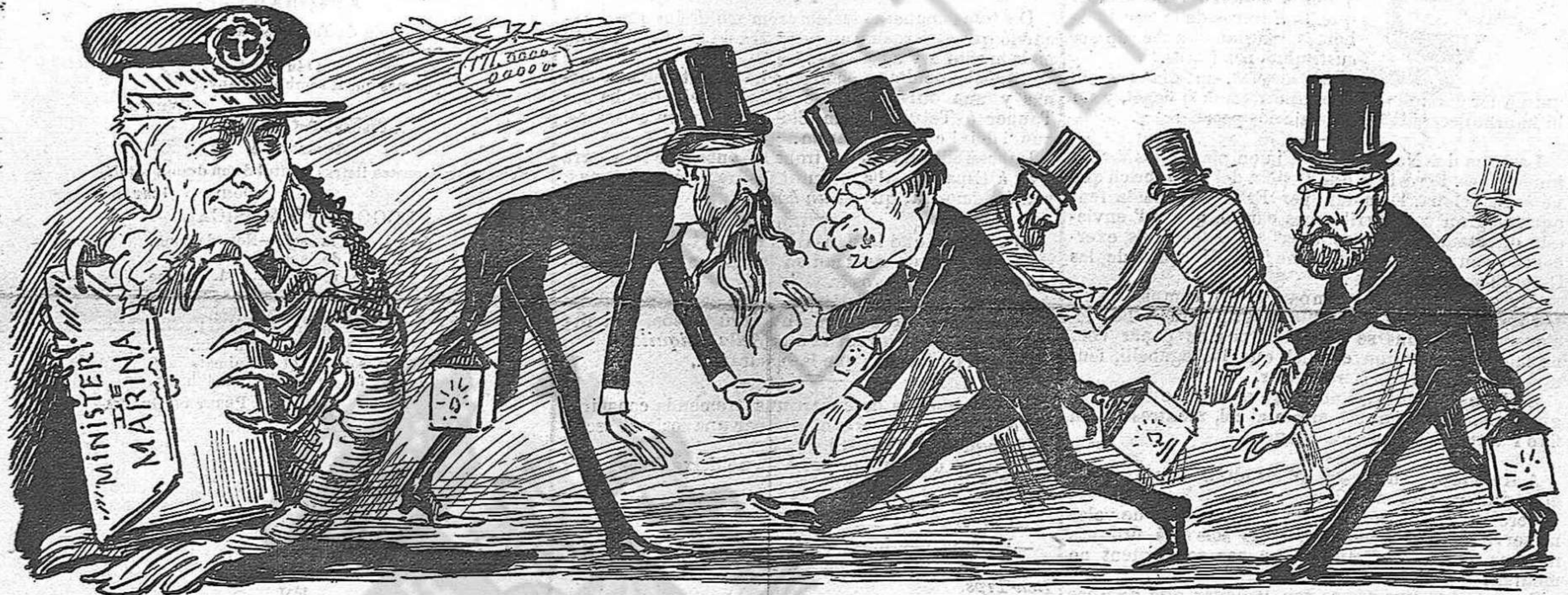
DARRERÍAS CARNAVALESQUES

Lo Pare fent de cristià;

LA FAMILIA FELÍS

y 'l fill fent de moro.

Investigació de la Comissió parlamentaria sobre la Marina.

MADRIT - L' enterro de la sardina.

